

ΣΤΗ ΛΑΚΩΝΙΚΗ ΓΗ

Ωδή Λιτή κι Απέριττη

Σπάρτη - Ευρώτα και Μυστρά, Μονεμβασιά και Μάνη
Ταΰγετε και Πάρνωννα, μοίρες σας έχουν ράνει,
απ' της γενιάς την πρωταυγή, στο χάραμα των μύθων
να γίνετε ερείσματα των θεμελίων λίθων:
Του έρωτα, του ηρωισμού, της πατριδολατρίας,
μήτρες σοφού Λακωνισμού και άφταστης ανδρείας!!!

Εκεί η **Λήδα** γέννησε του **Δία** την **Ελένη**,
σύμβολο ωραιότητας σ' όλη την οικουμένη!
Εκεί το **γίο του έστειλε του Πέλοπα ο Ατρέας⁽¹⁾**
εκεί να γίνει Βασιλιάς κι άντρας της πιο ωραίας
Βασίλισσας επί της γής, που, «είδωλο» απιστίας,
έγινε αιτία μέγιστης στον κόσμο εκστρατείας!!!

Εκεί ο **μέλαινας ζωμός** πότιζε τα κορμιά τους
εκεί με **«τάν η επί τάς»**, σαν φεύγαν τα παιδιά τους
-οπλίτες, υπερασπιστές, φρουροί για την πατρίδα -
οι μάνες ξεπροβόδιζαν, δίνοντας την ασπίδα!!!

Εκεί **Λυκούργος, Χίλωνας**, κι ο ποιητής **Τυρταίος**,
εκεί του κόσμου πρότυπα, κι απ' όλους πιο γενναίος
ο θρυλικός, αμίμητος και μέγας Λεωνίδας,
παγκόσμιος θρύλος – σύμβολο θυσίας και ελπίδας,
στάθηκε αγέρωχος φραγμός μπρος στην Περσών τα πλήθη,
τιμώντας της πατρίδας του, παράδοση και ήθη!!!
Εκεί λιτότης φανερή, και χωρίς τείχη πόλη,
εκεί ατσάλινα κορμιά ΚΑΙ οι πολίτες **ΌΛΟΙ**
σιτίζονται ομοιόμορφα ΚΑΙ οι βασιλείς μονάχα,
δύο μερίδες παίρνουνε, για να ...διαφέρουν τάχα...

Πόσο ανεξίτηλα – βαθιά άφησες τη σφραγίδα
μοναδική κι ανόμοιαστη εικόνα και ψηφίδα:
Ώ! Σπάρτη των παραμυθιών, ώ! Σπάρτη των ηρώων,
ώ! Σπάρτη αιτία κι αφορμή καταστροφής... των Τρώων.
Εκείνης της καταστροφής της Ομηρογεννήτρας,
της ιστορίας, ποίησης και τραγωδίας μήτρας!!!

Πόσα δεν έγραψε για σε ΚΑΙ γράφει η Ιστορία!!!
Σ' όλης της σφαίρας τις γωνιές δηλώνεις παρουσία:
Με όνομα, πολίτευμα, νόμους, αρχές και δράσεις,
με επιδράσεις θετικές, μα ΚΑΙ μ' επαναστάσεις...

Ο Μέγας και διαρκέστερος πόλεμος της Ελλάδας⁽²⁾
-αγώνας επικράτησης Ευρώτα και Παλλάδας-
έληξε με αμφίβολα κέρδη κι επιτυχίες...
Οι διό μαχόμενες πλευρές, με λάθη κι ατυχίες,
τη Θήβα βγάλανε μπροστά και την Μακεδονία,
που, πόλεις – κράτη ένωσε και μόνον προς Ασία,
τα βλέμματά της έστρεψε. Θαυματουργή πορεία
για όλο τον Ελληνισμό, με την ευχή του Δία
ο Βασιλιάς Αλέξανδρος αήττητος διαβαίνει
απόλυτος κυρίαρχος στην τότε οικουμένη!!!

Δεν έστερξες, δεν άντεξες τ' Αλέξανδρου το θαύμα...
Ίσως της ιστορίας σου το πιο μεγάλο τραύμα
να είναι η στείρα αντίθεση στον Μέγα Μακεδόνα,
στον Ηρακλείδη Αλέξανδρο τον τέταρτο αιώνα
που ένωσε τους **Έλληνες, πλην Λακεδαιμονίων,**
κι έφερε την καταστροφή εχθρών τους αιωνίων
ιδρύοντας Ελληνική λαμπρή αυτοκρατορία!
Ίσως, ζητούσες ισότιμα να έχεις τα πρωτεία...

Στο χώμα αυτό, που έφτασαν των Δωριέων γόνοι,
είχαν λαμπρά προηγηθεί των Ατρείδων οι χρόνοι...
Οι Αμύκλες κι ο Υάκινθος, του Απόλλωνα το πάθος,
Σπάρτη και Λακεδαίμονας, στων μύθων τους το βάθος,
δείχνουν το «δρομολόγιο» κ' ίσως, σωστή πορεία,
που φαίνεται ν' ακολουθεί πάντα η ιστορία...

Αυτό το «φυσικό οχυρό», γωνιά παραδεισένια
στην άκρη τούτη του Μοριά φωλιά μενεξεδένια,
επώασε και γέννησε αρχές, νόμους και τάξη
που όλη την υφήλιο, σοφά, έχουν διδάξει:
πώς να χωράνε, ευδιάκριτα, πολλά μέσα στα λίγα
και πώς τηρείται απόρθητη, χωρίς τείχη, πατρίδα!!!

Δεν άφησες ογκόλιθους, «λαμπρά» τέχνης μνημεία,
δεν εμεγάλυνες Θεών τεμένη και λατρεία,
(όπως γινότανε αλλού, σε άλλη πολιτεία)
παρά προτίμησες λιτά, της φύσης τη μαγεία
στα σώματα και στις ψυχές των νέων να φυτέψεις,
ακόμα και μ' απλό ζωμό, μέλαινα, να τους θρέψεις!!!
Χωρίς καν να υπολειφτείς, σε τέχνες και αξίες
πάντοτε εξεχώριζες απ' άλλες πολιτείες...
Με το καθάριο, λαμπερό, ηρωικό σου πνεύμα.
Σε παραδόσεις και Θεούς απηύθυνες το νεύμα
να κραταιώνουν την ισχύ, να συντηρούνε ήθη,
μέσα από νόμους ισχυρούς και πρακτική... ασυνήθη!!!

Έτσι, λιτή κι απέριτη, σε πήρε η ιστορία,
έξω από τείχη, από ναούς και «τέχνης γοητεία...»
ΚΑΙ σου 'δωσε της ομορφιάς κι ανδρείας τα πρωτεία
να αιωρούνται σαν ψαλμοί για μνήμη αιωνία
εδώ στη γή του έρωτα, στους κήπους της Ελένης
«π' αρμέγεις με τα μάτια σου το φώς της οικουμένης»...
'Κείνο το φως που έστελνες πάντα στους γαλαξίες
με αστέρια σου ολόφωτα, απ' αρετές κι αξίες!!!

.....

Κι εσύ Μυστρά που στέκεσαι, σε τούτο το μπαλκόνι,
σε τούτη τη βουνοπλαγιά που έρημη και μόνη
χειμάζεται λυπητερή η **Καστροπολιτεία,**
κάποτε είχες διακριτά πλούτη και μεγαλεία...

Βρήκε ο **Φράγκος πρίγκιπας,** του **Μυτζιθρά** το γέρμα
και έστησε το κάστρο του μπρός στις κορφές το τέρμα,
για να ελέγχει από 'κει, τον κάμπο του **Ευρώτα**
κ' οι βράχοι στον περίγυρο να του φρουρούν τα νώτα.

Δεν γεύτηκε ο πρίγκιπας πολύ την εξουσία,
γιατί κατανικήθηκε προς την **Πελαγονία.**
'Κεί, νέος κύκλος άνοιξε, **ύστερου Βυζαντίου,**
με παρουσία, δύσκολη, δύο αιώνων βίου...

Τότε, οι **Κατακουζηνοί και οι Παλαιολόγοι**
του Δεσποτάτου ρύθμισαν της μοίρας το 'ρολόγι,
εκείνους τους περίεργους Βυζαντινούς αιώνες
που απειλές εκτόξευαν «Κύκλωπες – Λαιστρυγόνες»!!!

Η Παναγιά η Παντάνασσα, απ' το λαμπρό ναό της

τις ευλογίες έστελνε και, πρέσβειρα στο γιό της,
εμάζευε τις προσευχές, τα όπλα ευλογούσε,
του Δεσποτάτου η καρδιά στα στήθια της χτυπούσε.

Έγινες του Μοριά ψυχή, κέντρο του Δεσποτάτου,
ως τη στιγμή που η **Τουρκιά**, το φάσμα του θανάτου
κάθε ελπίδας έφερε. Μόνον μια ευκαιρία
η ιστορία έδωσε στην **Ενετοκρατία**
να ξαναδώσει κάποιο φώς στην Καστροπολιτεία,
αλλά, του κάκου, οι καιροί, αλλιώς αποφασίσαν
ΚΑΙ, τούτα τα...χαλάσματα στην ιστορία αφήσαν...

**Εδώ ό Πλήθων Γεμιστός παρέδωσε το πνεύμα
κι ο τελευταίος Βασιλιάς εδώ φοράει το στέμμα.**

Στη Δύση, η Αναγέννηση, είναι από ' δώ φερμένη,
του Κωσταντίνου η σύζυγος είναι εδώ θαμμένη.
Πλήθωνας και Χρυσολωράς πήγαν στη Φλωρεντία
τον Πλάτωνα αναβίωσαν σε νέα...Ακαδημία!!!

**Βγήκαν της Αναγέννησης τα βήματα τα πρώτα
και σβήσαν στο Βυζάντιο τα λαμπερά του φώτα!**

Εδώ, τον **Φάουστ** έφεραν του **Γκαίτε** οι λάγνες μούσες,
-Ελένη, κόρη του **Διός**, στον τόπο αυτό που ζούσες-
κι ένα αιθέριο αίσθημα βρήκε να σας ενώσει,
τον **Ευφορίωνα** καρπό του Έρωτα να δώσει,
σε 'κείνη την υπέροχη κι άψογη τραγωδία
που ένωσε του Μεσαίωνα ρομαντικά στοιχεία
με την απόλυτη ομορφιά, την κλασική, τη...θεία!!!

.....

**Κάτω, κατά το Οίτυλο, Ταίναρο και Τηγάρι,
κάστρα οι Φράγκοι έχτισαν στην άγωνα τη Μάνη,
δίπλα στις ακροθαλασσιές, φρουρούς της Λακωνίας...
Όμως κι αυτά τα χάσανε με της Πελαγονίας
την ήττα απ' το Βυζαντινό το κράτος της Νικαίας,
αυτή την ήττα πού 'μελε τους Φράγκους να εκδιώξει
το ύστερο Βυζάντιο πλέον ν' αναβιώσει...**

Τούτα τα κάστρα στάθηκαν, ταμπούρια και κρυψώνες
και πύργων υποδείγματα στους διαρκείς αγώνες
πού 'δινε η Μάνη, αδούλωτη, για τέσσερους αιώνες...

**Έχτιζε πύργους στα βουνά, στους βράχους, στα λαγκάδια
σαν πολεμίστρες άπαρτες και λευτεριάς σημάδια!!!**

Εδώ η Τουρκιά σταμάτησε και δεν έκανε βήμα...

Στης Μάνης την τραχιά τη γή, της λευτεριάς το κλίμα
επώασε και... γέννησε την παλιγγενεσία...

**Του Μάρτη στις δέκα εφτά, μπροστά στην εκκλησία
στην Τσίμοβα – Αρεόπολη και στη μικρή πλατεία,**

πρώτος ο Μπέης σήκωσε της λευτεριάς σημαία

και πρώτος, στις είκοσι τρείς του Μάρτη, την αυλαία

(της Άγιας επανάστασης, στους Άγιους Αποστόλους

της Καλαμάτας), άνοιξε κι έστειλε στους μεγάλους

διακήρυξη της Λευτεριάς, σε: Ρώσους, Άγγλους, Γάλλους

μ' εγκύκλιο που υπέγραψαν, με της καρδιάς το αίμα,

οι ήρωες της λευτεριάς **ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ!!!**

.....

Μονεμβασιά Αρχόντισσα, Κάστρο τη στεφανώνει

την κορυφή του βράχου σου, που το... Θεό σιμώνει!

Η θάλασσα ολόγυρα, σφιχτά σε αγκαλιάζει

μόνο με μια λωρίδα της, η Γη σε πλησιάζει!

Μες στους αφρούς ηλιόλουστη, σαν άλλη Αφροδίτη,

στου βράχου τις τραχιές πλαγιές θεμελιώσεις το σπίτι...

Προβάλλεις μεσ' στη θάλασσα, ακίνητη γοργόνα,

σπάνιο λουλούδι του γιαλού, γλάρων φωλιά - κρυψώνα...

Η θάλασσα και η στεριά, σε προσεγγίζουν καίρια

ωσάν να σε διεκδικούν απ' του Θεού τα χέρια!

Κάστρο: Φρουρό στη θάλασσα και στη στεριά προσάτη

οι Φράγκοι θεμελιώσανε στου βράχου σου την πλάτη.

Όμως τους Φράγκους έδιωξε το ύστερο Βυζάντιο

κι εκεί, στου βράχου τις πλαγιές, στου κάστρου το αγνάντιο,

μια νέα πόλη χτίστηκε, με δίδυμο λιμάνι

για όποιο πλοίο απ' το Βορρά ή απ' το Νότο φτάνει.

Δύο αιώνες συναπτούς, πριν η Τουρκιά ενσκήψει,

πλούτος και δόξα κι ομορφιά ποτέ δε σου 'χαν λείψει.

Αλλά, όταν οι Βάρβαροι, βίαια σε σκλαβώσαν,

όσα μεσοδιαλείμματα οι Ενετοί κι αν δώσαν,

αυτή η απέραντη σκλαβιά των τέσσερων αιώνων,
-έστω με κάποιες αλλαγές των ενδιαμέσων χρόνων-
έκοψε την ανάσα σου, μάρανε το λουλούδι,
«Λουλούδι της Μονεμβασιάς» κι έμεινε το τραγούδι!!!

Είσαι στολίδι διαλεχτό, Ελλάδας, Λακωνίας,
ευδιάκριτη μες στο χορό της παλιγγενεσίας,
με ίχνη ζωντανά, βαθιά, σ' όλη την ιστορία,
απ' την αρχαία εποχή, στου γένους την πορεία.

Τον πάλλευκο ποδόγυρο και το χρυσό σου στέμμα,
το γκρίζο σου το φόρεμα, με μόχθο και με αίμα,
τα κράτησες αρχόντισσα. **Τα σπάνια αυτά στολίδια
μπρος σε στεριά και θάλασσα μένουν αιώνια ίδια!**
Γύρω σου, ασίγαστοι αιδοί, τα κύματα και οι γλάροι...
Πόσες γενιές δεν ύμνησαν του βράχου αυτού τη χάρη!!!

.....
**Ταΰγετε και Πάρνωνα, όρη, βουνά και δάση,
το 'να δεξιά, τ' άλλο ζερβά σας έβαλε η πλάση,
να φτιάξετε μια ζεστή αγκαλιά σ' ανατολή και δύση
τη Λακωνία ολόκληρη μέσα της να κρατήσει.**

Ο γηραιός Ταΰγετος, με τις παραξενιές του,
με τις ανωμαλίες του και τις ψηλές κορφές του
απάγκιο από τα δεξιά, ακλόνητος στρατιώτης,
είναι αιώνιος φύλακας και μέγας τροφοδότης,
που στέλνει χώμα και νερό στον κάμπο του Ευρώτα,
αφού ταΐσει στις πλαγιές τους ελαιώνες πρώτα!

Απ' των Τιτάνων τους καιρούς, **ο Άτλας και η Πλειόνη**
την **Ταΰγέτη έστειλαν σε τούτο το μπαλκόνι**,
-μία από τις κόρες τους, και άστρο στην Πλειάδα,
στης πούλιας, τ' έναστρου ουρανού, τη λαμπερή εφτάδα-
εκπρόσωπο: των αστεριών κι ωκεανών βλαστάρι,
πατρός Τιτάνα δύναμη κι Ωκεανίδας χάρη!

Κάπου, από τούτους τους δρυμούς, πάντα η **Ταΰγέτη**,
με των παραμυθιών φωνή καλούσε τον ηγέτη
κι όλους τους υπηκόους του: **Να μοιάσουν στους τιτάνες
κι όπως η **Θέτις**⁽³⁾, να γινούν ηρωογέννες μάνες**

**οι κόρες οι Σπαρτιάτισσες ΚΑΙ πρότυπο του κάλους
την ομορφιά να κάνουνε, σημαία για τους άλλους,
με πρώτη την πανέμορφη Βασίλισσα Ελένη,
του Βασιλιά τη σύζυγο, τη Θεογεννημένη.
ΚΑΙ, ο Σπαρτιάτης να γενεί, ανδρείος και ωραίος,
πρώτος στις μάχης τη φωτιά, ως έγραφε ο Τυρταίος!!!**

Πολλά προσθέτουν οι καιροί, το ανάγλυφο και οι μύθοι...
Πόσες γενιές δεν άντλησαν παράδοση και ήθη,
απ' του βουνού την όμορφη μα και την άγρια φύση,
που τόσο πλούσια οι Θεοί την έχουνε προικίσει,
με κορυφές, με ρεματιές, σπήλαια και λαγκάδια
με δάση, άφθονες πηγές και πλούσια λιβάδια...
Απέραντο παράδεισο με άπειρα λουλούδια
Χίλια στολίδια σπάνια, χίλιων πουλιών τραγούδια...
Από την πάνω κορυφή μέχρι την κάτω Μάνη
η φύση αποφάσισε σπάνιο να τον κάνει!!!

.....
Ο Πάρνωνας, αιθαλής, πράσινος λουλουδάτος
απλώνεται νωχελικά, με θαύματα γεμάτος,
ολάνθιστος ολοχρονίς με σπάνια πανίδα
με χίλια - μύρια αρώματα κι απίθανη χλωρίδα!

Αρχή του και ριζώματα από την Αρκαδία,
παραδεισένιος «περπατεί» βαθιά στη Λακωνία
κατάφυτος και δροσερός, του **Διόνυσου** καμάρι
από τους μυθικούς καιρούς αιώνιο βλαστάρι
αμάραντο κι αγέραστο με των πηγών τη χάρη.

ο μύθος έφερε κι εδώ το τέκνο της **Σεμέλης⁽⁴⁾**
με την κακιά τη μητριά του Φρίξου και της Έλλης
του Κάδμου κόρη, την **Ινώ**, (που ήταν αδερφή της),
για να φροντίζει στους δρυμούς το πρόωρο παιδί της,
το Διόνυσο, Μέγα Θεό, της φύσης ηγεμόνα,
σε τούτο τον απέραντο ανθώνα κι οπωρώνα!!!
>>Προς τον Ευρώτα, δεξιά, τον πλούτο σου σωρεύεις
κι αριστερά τα πέλαγα, περήφανα αγναντεύεις....
Αντίκρου, τον Ταΰγετο, τον γηραιό σου φίλο
κι αριστερά, στο άρμα του, θαυμάζεις τον **Μυρτίλο!!!⁽⁵⁾**

**Ποια τέχνη άξια θα βρεθεί, τούτη την ποικιλία
της θάλασσας και της στεριάς, ΕΔΩ στη Λακωνία,
να περιγράψει ολόκληρη, με όλα τα προικιά της:
απ' τον τραχύ Καβομαλιά μέχρι τα βορεινά της!!!**

Στην πιο βαθιά Μεσόγειο, **Ταίναρο** και **Μαλέας**,
με βράχους θεμελίωσαν βάθρα ιστών σημαίας
στην πύλη αυτή π' ανοίγεται στο πέλαγος μπροστά της
και φέρνει την πνοή της Γης μέσα στα σωθικά της,
στους διό μεγάλους πνεύμονες, στα δροσερά βουνά της,
εκεί, που ζείδωρα νερά σ' αιώνια αρτηρία
ρέουν και σχηματίζουνε του Ευρώτα την πορεία...

Η μορφή σου και τ' ανάγλυφο, - της μοίρας μετερίζει -,
της Αμαλθείας το μαστό⁽⁶⁾ στο χάρτη σχηματίζει...
ΕΝΩ, ψηλά στην κεφαλή, το κέρας της εκρέει
το νέκταρ το αείζωο που στον Ευρώτα ρέει,
σαν την τροφή που έδινε, η αίγα αυτή στο **Δία**
κ' ήρθε κι απολιθώθηκε ΕΔΩ στη Λακωνία,
ακολουθώντας τον Θεό, στις **Λήδας** την πατρίδα,
για να γενεί της ομορφιάς κι ανδρείας η κοιτίδα!!!

Μείνε μετέωρη στη Γη κι ας σε καλούν τ' αστέρια...
Όλοι οι αιώνες πού 'ρχονται, θ' απλώνουνε τα χέρια
να σου ζητούν αυτόγραφα. Κι ΕΣΥ, σ' αιθέριο θρόνο,
το πνεύμα το Λακωνικό, σοδειά ΔΙΚΗ ΣΟΥ μόνο,
αντάμα με το δίδυμο της ομορφιάς – ανδρείας
θ' αφήνεις να τα μοιραστούν: Απόλλων, Άρης, Δίας!!!

Αθήνα, Μάιος 2023

Δημήτριος Παν. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α/ Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού
Electronic Engineer -Master of Science(MSci) in Op. Re, from Cranfield Univ,(England)
Τηλ: 2106990253, Kv: 6973241968, e-mail: dimitorv@gmail.com

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ – ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

(1): Ο Μενέλαος, Βασιλιάς της Σπάρτης και σύζυγος της Ωραίας Ελένης, ήταν γιός του Ατρέα και αδερφός του Αγαμέμνονα, ο δε Ατρέας ήταν γιός του Πέλοπα.

(2). Πρόκειται, προφανώς, για τον Πελοποννησιακό πόλεμο

(3). Η Θέτις, μητέρα του Αχιλλέα, ήταν Ωκεανίδα - Νηρηίδα, κόρη του Νηρέα και της Ωκεανίδας Δωρίδας. Αυτή, ήταν η πραγματική Ηρωογέννα μάνα, γιατί εγέννησε και ανάθρεψε τον μεγαλύτερο ήρωα – σύμβολο όλων των εποχών, τον Αχιλλέα.

(4). Πρόκειται για το γνωστό μύθο της γέννησης του Διονύσου από την συνεύρεση της Σεμέλης(κόρης του Κάδμου και Βασίλισσας της Θήβας) με τον Δία, όπου φέρεται να γεννήθηκε πρόωρα ο Διόνυσος (λόγω πυρκαγιάς από τον Κεραυνό του Δία) ΚΑΙ εκ τούτου παρήχθησαν αρκετοί μύθοι περί της επιβίωσης και ανάπτυξης του Διονύσου, ένας εκ των οποίων είναι αυτός που αφορά τον Πάρνωνα, κατά τον οποίο: «Την επιβίωση και την ανάπτυξη του Διονύσου, ο Δίας ανέθεσε στην αδερφή της Σεμέλης την Ινώ σε ένα άντρο του Πάρνωνα...» Ως γνωστόν, η Ινώ είναι η μητριά του Φρίξου και της Έλλης, όπως άλλος, γνωστός μύθος, μας πληροφορεί σχετικά.

(5). Ο Μυρτίλος, γιός του Ερμή, ήταν ο Ηνίοχος του Πέλοπα που παγίδευσε το άρμα του Οινόμαου, ο οποίος, μετά την νίκη του Πέλοπα στις αρματοδρομίες(που είχαν αποτέλεσμα την επικράτηση του Πέλοπα και το γάμο του με την Ιπποδάμεια, την κόρη του Οινόμαου), ο Πέλοπας κατακρήμνισε τον Μυρτίλο στην θάλασσα της Δυτικής Πελοποννήσου, στο πέλαγος που πήρε το όνομά του, «Μυρτώον», ο δε πατέρας του, ο Ερμής τον ετίμησε με τον γνωστό αστερισμό του «Ηνίοχου»

(6). Η Αμάλθεια είναι η γνωστή αίγα που με το «νέκταρ κλπ» που έβγαζε από το κέρασ της, έτρεφε τον Δία στο Ιδαίον άντρο (Ψηλορείτης Κτήτης). Εδώ, η μαστόσχημη εικόνα του Λακωνικού χάρτη (με δύο προβεβλημένες ακρομάστιες απολήξεις στα δύο ακρωτήρια), σε συνδυασμό με τον αρχήθεν ενδημούντα πλούτο της περιοχής λόγω κυρίως του Ευρώτα ο οποίος, ορμώμενος από την κορυφή (κεφαλή, όπου και το κέρασ...), αρδεύει και εκτρέφει, Αυτή η εικόνα παράγει ποιητικούς συνειρμούς παρομοίωσης, με δεδομένο και το μύθο ότι ο Δίας βρέθηκε στον κάμπο του Ευρώτα όπου, εκεί, με την Λήδα εγέννησαν την Ωραία Ελένη και τους γνωστούς αδερφούς της, τους Διόσκουρους(Κάστορα και Πολυδεύκη).

ΤΕΛΟΣ

